

"Ser inte svenskarna att kungen är naken?"

Kungahuset är en kvarleva från en svunnen odemokratisk tid. Själv har jag uppfattat den som en förlegad men oförarglig operett. Men i *Den kungliga kleptokratin, Makt, manipulation, berikning*, visar **Thomas Lyrevik** något annat. Det handlar om en verksamhet som skickligt och helt utan moral berikar sig.

Boken

är en gedigen brottsutredning. Med hjälp av korruption, mutor, bestickning och falsk information berikar sig kungahuset.

Statliga

anslag överförs till kungens privata förmögenhet. För varje annan person skulle det uppdagas, leda till åtal och fällande domar. Men kungen och hovet är laglösa. Våra normala lagar gäller

inte för kungen. Varken informationsplikt eller offentlighetsprincipen gäller för dem. Trots att verksamheten är

en del av staten.

Statliga anslag till hovstaten och kungens representation redovisas inte av hovet. Mycket överförs, liksom gåvor vid statsbesök etc till kungens och hans släkts privata förmögenheter. Kungens förmögenhet som heller inte redovisas uppgår enligt Lyrevik sannolikt till tvåsiffriga miljardbelopp. Bernadotteska ätten hade ingen förmögenhet. Den har uppstått genom överföringar från staten. Apanaget har successivt höjts utan att kungen och hovet avkrävts redovisning av användningen. Dessutom är det staten som vårdar och förvaltar huvudparten av förmögenheten, till exempel kungens privata slott och konstsamlingar.

Några

få uppgifter om förmögenheten finns, till exempel i

bouppteckningen efter förre kungen. Men den består till stor del av falska värderingar. Till exempel värderades tavlor av Carl Larsson till 500 kronor. Värderingen gjordes av en chef på Bukowskis som också av kungahuset tilldelats titeln kunglig hovleverantör.

Stora delar av förmögenheten har förts över till privata stiftelser som står helt utanför all insyn och ofta blott har en enda styrelseledamot – hovets ekonomichef. Annat har överförts till icke kungliga personer. Så har till exempel kungens systersöner fått exklusiva villor i Drottningholms omgivning.

Hovets

tjänstemän är antingen före detta statstjänstemän eller direktörer i Wallenbergkretsen, särskilt SEB, där kungen har betydande aktieinnehav. De är avlönade med okända men sannolikt

höga belopp och har genomgående medaljerats av kungen och ofta fått

ytterst exklusiva bostäder på Djurgården, Drottningholm eller i kungliga slottet.

När Lyrevik försöker få faktiska uppgifter om hur det statliga anslaget används får han inga svar eller hänvisning till att det handlar om kungens privata angelägenheter. Ibland svarar hovet med rena lögner. I hovets verksamhetsberättelse för 2013 står det på en sida att det " givetvis föreligger en strikt uppdelning mellan kungafamiljens privata förmögenhet och Kungliga hovstatens övriga ekonomi". Några sidor senare står det att det är "svårt att dra gränsen mellan kungens privata ekonomi och hans ekonomi som statschef".

Lyrevik

är ingen sensationsjournalist. Han var tidigare

statssekreterare i
finansdepartementet och chef för Riksteatern. Han har ägnat
åratal
av forskning kring kungahuset. Boken på 670 sidor är en
genomträngande analys av hur kungahuset odlat en tradition av
solenn
överhöghet men också välgörenhet och folklighet men som genom
bristen på insyn och en servil inställning hos regeringar
kunnat
berika sig på vår bekostnad.

"Den
kungliga kleptokratin" borde väcka bestörtning hos Sveriges
befolkning och leda till en diskussion om monarkin som
styrelseform.
Lyrevik klär verkligen av kungens och hans släkts kläder. Ser
inte svenskarna att kungen är naken?

Jan Molin

Den kungliga kleptokratin

Makt, manipulation, berikning

Thomas Lyrevik

Korpen förlag